

— Добръ, добръ! — промърмори скорецътъ. — Само че тая кжщичка е моя. И ключътъ отъ вратата дори е у мене. Какво се пхате тука?...

— Извинете, господа. Припознахме се! — отговори Вrabчо и го хвана ядъ. Той изчисти съ крилцата си праха по краката на скореца, прихвана багажа му, прѣметна го на гредата прѣдъ кжщичката и смирено се поизкашля.

Скорецътъ отвори кжщичката и скочи вътрѣ.

— Въздухътъ задушливъ! — рече той, — трѣбва да се провѣтри! ... Па и боклукъ има!

— Не се безпокойте, милостиви господарю, — подскочи Вrabчо, — азъ и жена ми бързо ще почистимъ, съ крилата си ще изметемъ.

— Моля ви се! — каза любезно Фиу-фиу. — А ние ще пообиколимъ и позакусимъ! ...

— Добръ, добръ, — зачурулика врабецътъ. — Оставете ключа, ние ще наредимъ. Скорцитѣ дадоха ключа на Вrabчо и отлетѣха. Вrabчо влѣзе съ жена си въ кжщичката, вмъкна тамъ и нѣщата на скорцитѣ и здраво затвори вратата извътрѣ.

— Ела сега и поприказвай съ мене, господинъ пѣвецю! ... Скитници такива! ... Само знаете да се разхождате насамъ-натамъ по-свѣта! ...

II

Скорцитѣ отидоха въ близката гора, почистиха се, нахраниха се и весело се върнаха при кжщичката си ...

— Що е това? — извика изведнажъ Фиу-фиу, — вратата затворена. Кждѣ е нашиятъ пазачъ! ... Да не е вътрѣ?

— Чукъ чукъ-чукъ!

